

HET EIND VAN HET VERHAAL

Ander werk van Kylie Scott

STAGEDIVE

Rock (2021)

Roem (2022)

Rebel (2022)

Ruig (2023)

Het begin van het einde (2023)

KYLIE SCOTT

**HET EIIND
VAN HET
VERHAAL**

Vertaald door Tineke Meer

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

‘Dit is ongemakkelijk.’

De grote blonde man voor mijn deur knipperde.

‘Hoe gaat het, Lars?’ Ik wierp hem mijn allermooiste nepglimlach toe. ‘Leuk je te zien.’

‘Susie. Is het... vijf, zes maanden geleden?’ Hij zette zijn gereedschapskist neer en glimlachte voorzichtig. Het was eigenlijk meer een siddering. Want de laatste keer dat we elkaar zagen, was het geen leuke avond. In ieder geval niet voor mij.

‘Zoiets ja,’ zei ik.

‘Je nieuwe stekje?’ Hij knikte naar het gehavende, kleurrijke huisje. ‘Ik heb van mijn baas begrepen dat je wat waterschade hebt en daar als eerste naar wilt laten kijken.’

‘Ja, daarover gesproken. Er was me verteld dat Mateo de werkzaamheden zou verrichten.’

‘Die had persoonlijke omstandigheden.’

‘Oh.’

Hij gaapte me vol ontsteltenis aan. Zoals zijn naam deed vermoeden, was de man net een hedendaagse Vikingstroper. Halflang blond haar, wit, blauwe ogen, stoppelbaardje, lang en gespierd. Ik was van gemiddelde lengte en hij torende flink boven me uit. Halverwege de dertig en het type ruwe bolster, blanke pit. In niets te vergelijken met zijn gesoigneerde en gepolijste bestie, een klootzak aan wiens bestaan ik liever nooit meer herinnerd zou worden. Maar we krijgen niet altijd wat we willen.

Ik haalde diep adem en herpakte mezelf. ‘Kom binnen, dan laat ik het zien...’

‘Oké.’

‘Je hoeft je schoenen niet uit te doen, het hoogpolige tapijt gaat toch weg.’

Zware voetstappen volgden me van de woonkamer naar de eetkamer, waar we naar links afsloegen de kleine hal in. Vanaf hier hadden we de optie om richting de badkamer of richting de achterslaapkamer te gaan. We gingen richting de laatstgenoemde.

‘Het water sijpelde door een barst in het raam naar binnen. Geen idee hoelang het al gaande is,’ legde ik uit. ‘Ik heb het huisje niet lang geleden geërfd. Hier stonden allemaal dozen opgestapeld, waardoor niemand het in de gaten had.’

Hij gromde bevestigend.

‘In de eerste maand ben ik met name bezig geweest met het uitzoeken en opruimen van de spullen.’

Onder het raamkozijn zat een grote vlek op het goudgespikkelde behang. Alsof het van zichzelf al niet lelijk genoeg was. Zo was mijn tante Susan: ze hield niet van verandering. Het huisje met twee slaapkamers was van haar ouders geweest en alles was na hun overlijden zo goed als in dezelfde staat gelaten. Op Susans spullen na dan, die er met de jaren bij waren gekomen. Wat betekende dat het behang en het tapijt uit de jaren zeventig waren, de badkamer uit de jaren veertig en de keuken en de keukenkastjes uit de jaren dertig. Dat was mij in ieder geval ooit verteld. Deze plek is een ode aan het interieurdesign uit de twintigste eeuw. Zowel het mooie als het lelijke.

Hij knielde om de schade te inspecteren. ‘De onderkant van dit raamkozijn is aan gort en moet vervangen worden.’

‘Kun je dat?’

‘Ja,’ zei hij. ‘Ik moet hier ook nog even achter kijken. Ben je gehecht aan het behang?’

‘Ik dacht het niet.’

Hij moest nog net niet lachen.

‘Hoe eerder ik de muren en vloeren naar mijn smaak kan schilderen en leggen, hoe beter.’

Hij reageerde niet. Een scherp gekarteld mes kwam uit de ge-

reedschapskist tevoorschijn. Hij drukte het met gemak door de gipsplaat en begon te snijden.

‘Hoe gaat het met hem?’ De vraag die ik absoluut niet wilde stellen. Maar ik kon het niet laten. ‘Heeft hij het naar zijn zin in Londen?’

‘Ja,’ was het enige dat hij zei.

‘En hoe gaat het met Jane?’

‘We zijn niet meer samen.’

Dit kwam niet als een verrassing. In het jaar dat ik met hoeheet-hij was, had Lars verschillende vriendinnen gehad. Zowel hij als zijn vriend gingen niet voor een langdurige verbintenis. Wat natuurlijk prima was als je gewoon lol wilde maken. Maar Jane was een blijvertje, slim en met een geweldig cynisch gevoel voor humor. Lars had zonder twijfel een type. Al zijn vriendinnen waren perfecte tengere poppetjes die zich als dametjes gedroegen. Het tegenovergestelde van de voluptueuze vrouw die ik was en die niet op haar mondje gevallen was.

Hij wurmde een vierkant stukje gipsplaat los. ‘Ben je van plan om hier te gaan wonen of het na verbouwing in de verkoop te doen?’

‘Weet ik nog niet.’

‘Geweldige locatie. Met wat aanpassingen kan het veel geld waard zijn,’ zei hij. Hij hield het gesprek zakelijk, wat goed was.

Met de zaklamp van zijn telefoon inspecteerde hij het gat. De man was een chique klusjesman. Gigantische werklaarzen, spijkerbroek en een verkleurd zwart T-shirt. En het stond hem goed. De manier waarop zijn blauwe spijkerbroek om zijn stevige dijbenen zat en waarin de rondingen van zijn billen goed tot hun recht kwamen, was adembenemend. Het was niet de bedoeling dat dit me op zou vallen, maar ach, wat doe je eraan. Misschien kwam het door de manier waarop zijn gereedschaps-gordel dat specifieke deel van zijn anatomie tot zijn recht deed komen. Even kon ik niet wegstijgen. Ik ging helemaal op in zijn billen. Wat zowel slecht als verkeerd was. Het was geen goed idee om op een seksuele manier naar deze man te kijken. Hoewel het

fijn was om te weten dat mijn lust niet helemaal verdwenen was.

Ik denk niet dat Lars en ik ooit echt vrienden zijn geweest. We waren wel vriendelijk tegen elkaar. Maar zo gaat het met romantische relaties. Het ene moment had je al die geweldige extra mensen in je leven en het volgende moment waren ze verdwenen.

Ik trok aan mijn donkere paardenstaart. Een nerveuze gewoonte.

‘Voor zover ik kan zien, lijkt de schade oppervlakkig,’ zei Lars. ‘Deze twee gipsplaatdelen moeten vervangen worden. Zodra ik dat gedaan heb, heb ik een beter zicht op waar we het over hebben.’

‘Oké.’

‘Maar het zou me niet verbazen als dat deel ook vervangen moet worden.’ Hij wees naar de muur tussen de slaap- en de badkamer. ‘Zie je die bubbels daar langs de randen van het behang?’

‘Ja.’

‘Mag ik aan de slag?’

Ik knikte.

Dit had ik allemaal al ingecalculeerd. Oude gebouwen hebben misschien een ziel, maar vergen veel onderhoud. Renovaties kostten bakken met geld. Met mijn schamele spaarcenten ging ik het niet redden, dus het kwam maar wat goed uit dat mijn tante mij geld had nagelaten. Wat in de familie veel strijd veroorzaakt had. Alsof ook maar een van hen aandacht aan haar had besteed toen tante Susan nog in leven was. Ze was het zwarte schaap van de familie. Nog iets wat we met elkaar gemeen hadden. Een beetje te apart voor sommigen, denk ik. Maar ik heb aparte mensen altijd al bewonderd.

‘Ik ga koffiezetten,’ zei ik. ‘Wil jij ook?’

‘Ja, graag.’

‘Hoe drink je je koffie?’

‘Met melk. Zonder suiker.’

‘Je bent zelf zoet genoeg, hè?’ Ik had de woorden nog niet

uitgesproken of ik wou dat ik ze terug kon nemen. Hoe bedoel je ongemakkelijk?

Hij snoof en zei toen: ‘Zo zou je het kunnen noemen.’

Lars liet er geen gras over groeien. Tegen de tijd dat ik terug was, had hij de eerste twee gipsplaten al verwijderd. Met zijn handen op zijn heupen stond hij te staren naar de binnenkant van de muur met het problematische raam. Ik zag vooral veel stof en wat spinnenwebben, maar ik ben dan ook geen aannemer. Toen ik hem zijn koffie gaf, glimlachte hij kort en toen nam hij een slok.

‘Hoe ziet het eruit?’ vroeg ik.

‘Je huis heeft een goed geraamte.’

‘Geweldig.’

‘Zolang de schade aan de muur alleen door de lekkage van het raam komt en niet door een lekkende pijp uit de badkamer, zou dit een makkelijk te klaren klus moeten zijn,’ zei hij.

Ik had mijn intrek genomen in de grote slaapkamer, maar deze kamer had sentimentele waarde. Wanneer mijn moeder en vader geen tijd hadden of even rust van de kinderen wilden, bleef mijn broer bij vrienden en ik werd naar tante Susan gestuurd – en dit was dan mijn slaapkamer. Wat ik prima vond. Andrew was een extraverte sporter en ik was een wat ongemakkelijk en verlegen meisje. In dit huis werd ik geaccepteerd zoals ik was, wat ook weleens fijn was. Als kind van gescheiden ouders groeide ik in drie huishoudens op en het was naar om geen vaste plek te hebben en altijd al mijn spullen in mijn schooltas met me mee te moeten dragen. Maar tante Susan gaf me de zekerheid die ik elders niet kreeg.

‘Is de vloer in goede staat?’

‘Laten we het tapijt lostrekken, dan kunnen we het zien.’ Hij zette zijn kopje op de vensterbank neer. Met het mes in zijn hand ging hij aan de slag. Het was indrukwekkend om te zien

hoe hij één met het gereedschap werd. Een verlengstuk van zijn lichaam. ‘Hier liggen goede, solide houten vloeren.’

‘Oh, laat eens zien.’

Hij trok het stuk tapijt verder omhoog. ‘Zo te zien is het eikenhout.’

‘Wauw. Dat zoiets moois werd bedekt met spuuglelijk tapijt.’

‘Geen tekenen van waterschade. Dat is goed nieuws.’

Ik glimlachte. ‘Dat is geweldig nieuws.’

‘Goed, laten we nu kijken wat hierachter zit.’

Ik zette een stap achteruit zodat hij het volgende deel van de gipsplaten kon verwijderen. Hij had zulke bekwame handen. Hem aan het werk zien was bijna pornografisch. Als volwassen en sociaal aangepaste dertigjarige vrouw wist ik wel dat ik me niet meer in moest laten met pikante gedachten. De beste vriend van mijn ex is niet mijn vriend. Dat klinkt als iets wat Confucius gezegd zou kunnen hebben.

‘Hier zit volgens mij iets,’ zei hij terwijl hij een gipsplaat aan de kant zette.

‘Iets goeds of iets slechts?’ Ik schrok toen er een grote harige spin uit het gat tevoorschijn kwam. ‘Teuw.’

‘Het is maar een wolfspin. Geheel ongevaarlijk.’

‘Maar er kunnen er meer zitten.’

Zonder iets te zeggen reikte hij omlaag en trok een vel papier uit de muur. Het zag er oud uit. Wat niet vreemd was, want wie weet hoelang het al in de muur zat. Het was net een boodschap uit het verleden.

‘Wat is het?’ vroeg ik nieuwsgierig.

Zijn blik vernauwde. Vervolgens gingen zijn wenkbrauwen omhoog en kreeg hij een grimas op zijn gezicht. Zijn uitdrukking ging van ongeloof naar woede toen hij het papier in mijn handen duwde. De openlijke vijandigheid in zijn blik was heel intens voor een man van zijn formaat. ‘Susie, wat de fuck?’

‘Huh?’

‘Vind je dit grappig?’

‘Nee. Ik...’ Het papier was door ouderdom fragiel geworden

en de inkt was wat vervaagd, maar het was wel leesbaar. Gro-
tendeels. HET HOGE GERECHTSHOF VAN WASHINGTON, COUNTY
OF KING stond er bovenaan. Ook stond de datum erop. Gevolgd
door heel wat getallen en het woord ECHTSCHIEDINGSBESCHIK-
KING. ‘Wacht even. Zijn dit iemands scheidingspapieren?’

‘Ja,’ zei hij. ‘Van jou en mij. Dagtekening tien jaar vanaf nu.’

Ik fronste en riep verbaasd. ‘Wát? Wacht even. Denk je dat ik
dit hier heb neergelegd?’

Hij stond nu recht voor me. ‘Nee,’ zei hij. ‘Ik wéét dat je het
daar hebt neergelegd, Susie.’

‘Niet zo dichtbij alsjeblieft,’ zei ik terwijl ik een hand tegen zijn
gespierde borstkas drukte.

Hij zette een stap achteruit en daarmee nam ook een deel van
zijn woede af. Toen mompelde hij: ‘Sorry.’

‘Dank je.’

‘Waarom zou je zoiets doen? Weet je, het maakt niet uit. Zoek
maar iemand anders voor de klus,’ zei hij terwijl hij zijn spullen
bij elkaar begon te rapen. ‘Ik ben hier weg.’

‘Kun je even wachten?’

Blijkbaar niet, want meneertje zette de versnelling erin. ‘Ik
weet niet welk spel hier gespeeld wordt, maar ik wil het ook
niet weten.’

Ik ademde diep in en langzaam en beheerst uit. ‘Ik heb dit niet
in de muur gelegd, Lars. Jij bent hier de aannemer. Denk even
na, zag het eruit alsof het behang en de gipsplaten de afgelopen
veertig jaar aangeraakt zijn?’

‘Misschien kon je er vanaf de andere kant bij. Ik weet het niet.’

‘Ik wist niet eens dat jij hier vandaag zou zijn.’

Hij gromde. ‘Je kunt zoveel zeggen.’

‘En ik heb alleen jouw woord dat jij het niet om wat voor belach-
elijke reden ook daar neergelegd hebt,’ zei ik, de situatie over-
peinzend. *Dat ik daar niet eerder aan had gedacht.* ‘Natuurlijk
was jij het. Ik was niet de eerste die er toegang toe had, dat was
jij. En dit is zo onprofessioneel.’

‘Tuurlijk. Die speech heb je goed ingestudeerd. Dat heb je ze-

ker gedaan terwijl je het daar neerlegde, wetende dat ik het hoe dan ook als eerste zou vinden en vastpakken.'

'En ik kan ook zeggen dat jij dié speech hebt ingestudeerd toen je het daar neerlegde omdat je wist dat ik jou zou verdenken.'

Hij staaarde me aan. 'Waarom zou ik dat in hemelsnaam doen, Susie?'

'Waarom zou ik dat in hemelsnaam doen, Lars?' schreeuwde ik. 'Dit is belachelijk. Het enige dat ik wil, is dat mijn huis wordt opgeknapt. Niets meer en niets minder. En ik heb nadrukkelijk gevraagd wie de werkzaamheden zou komen verrichten, omdat ik jou niet wilde zien.'

Hij stond met zijn rug naar me toe en zei niets.

'Niet vervelend bedoeld, maar ik wist dat het enorm ongemakkelijk zou zijn.'

'Waarom heb je dan gekozen voor het bedrijf waar ik voor werk?'

'Omdat het een gerenommeerd bedrijf is dat goed werk levert. Je hebt zelf gezegd dat dat een van de belangrijkste redenen is waarom je er blijft werken. Omdat ze te allen tijde goed werk willen leveren, goede materialen gebruiken en hun personeel goed behandelen. En daar komt bij dat ze van alle markten thuis zijn. Al deze dingen doen ertoe.' Ik stak mijn vinger op. (Nee. Niet die vinger.) 'Neem bijvoorbeeld autoreparaties. Omdat ik niets van auto's weet, word ik belazerd waar ik bij sta, daar ben ik zeker van. En ik wilde niet dat dat met dit huis ook zou gebeuren.'

Weer een grom. Wat een bruuut.

'Ik wil niet van je scheiden, Lars, laat staan met je trouwen. En ik ben er vrij zeker van dat dit gevoel geheel wederzijds is. Dus ik heb geen enkele baat bij dit papiertje. Kijk me aan. Lach ik? Nee dus. En ik geniet ook niet van al deze drama. Ik raak fucking gestrest van confrontaties,' zei ik terwijl ik mijn schouders liet zakken. 'Ik weet niet wat ik hier nog over moet zeggen. Dit is belachelijk.'

'Dat had je al gezegd.'

‘Het kan geen kwaad het te herhalen.’

Hij keek me over zijn schouder aan. ‘Als je me in de maling neemt...’

‘Dat doe ik niet. Neem jij mij in de maling?’

‘Nee.’

‘Wat is er dan in godsnaam aan de hand?’ vroeg ik aan het universum.

Zonder nog iets te zeggen stond hij op, hij marcheerde de kamer uit en ging naar de badkamer ernaast. Hij liep alles gauw na. Het stucwerk, het verfwerk in en rondom het badkamerkastje met spiegel aan de muur en de vrijstaande badkuip met klauwen als poten. Toen hij zich omdraaide, stond zijn blik op standje onweer.

‘Hoe kom ik op de zolder?’

‘Via de gang.’

Voor ik het wist, had hij het luik geopend en de ladder naar beneden gehaald en stak hij zijn hoofd de duisternis in. Hij gebruikte weer de zaklamp van zijn telefoon.

‘Het ligt aardig vol hier,’ zei hij.

‘Dat verbaast me niet. Mijn tante was een hamsteraar en kon moeilijk dingen weggooien. Net als die mensen op tv, maar... ja.’

Hij nieste. ‘Het is ook erg stoffig.’

‘Gezondheid. Ik ben nog niet op zolder geweest,’ zei ik. ‘Ben druk geweest met het opruimen en schoonmaken van de ruimtes hier beneden.’

Zijn grote werklaarzen verdwenen van de laatste trede terwijl ik beneden op hem wachtte. Ik zou toch alleen maar in de weg staan. Het had echt helemaal niets te maken met mijn angst voor enge beestjes. En iemand moest hier bij dit rare document blijven. Toen hoorde ik hem rondlopen en dingen verplaatsen. Het klonk alsof iets zwaars verplaatst werd. Ik hoorde iets vallen en glas breken.

‘Sorry,’ riep Lars.

‘Het is vast niets waardevols. Hoop ik.’

Ineens verscheen zijn hoofd vanuit het donkere gat. ‘Het lijkt

erop dat de zolder op enig moment als slaapkamer of kantoor gebruikt is. Het parket is goed en nauwkeurig gelegd. En je kunt niet echt bij de muren eronder.’

‘Mm.’

‘En er ligt ongeveer een centimeter stof op de grond en geen teken van voetafdrukken, op die van mij na dan.’

‘Knap speurwerk, Nancy Drew,’ zei ik. ‘Is de kelder nu aan de beurt?’

Hij keek me met een verveelde en onvriendelijke blik aan. ‘Ja.’

Het zou waarschijnlijk beter zijn om een andere aannemer in de arm te nemen. Ik wist het eigenlijk wel zeker. Al zou dat het probleem alleen maar verschuiven. Want ondanks het feit dat ik Lars niet zou hoeven zien, zou ik het vakmanschap van de nieuwe aannemer niet op dezelfde manier vertrouwen. Wat voor meer stress zou zorgen en niet in de laatste plaats ook nog eens duurder uit zou kunnen pakken. Ik zou er niet op vooruitgaan.

We hervatten ons oh-zo-leuke avontuur langs de eetkamer naar de keuken aan de achterkant van het huis. Ik opende de deur naar de duistere keldertrap. ‘Dit noem ik de moordkamer. Donker, drassig, duister. Dat is het allemaal.’

Geen reactie. Lastig publiek. We stonden inmiddels in de kelder, die eigenlijk meer een met stenen omringde ruimte was met een cv-ketel, een wasmachine en nog meer troep. Maar de oude cv-ketel, de vorige, maakte enge geluiden. Vandaar dat ik al van jongs af aan bang was voor de kelder. Het was altijd een dingetje als ik mee moest helpen op wasdagen. Ik probeerde er altijd onderuit te komen door in de plaats daarvan de afwas te doen.

Lars onderzocht het plafond.

‘Wanneer hoorde je van deze klus?’

‘Rond acht uur vanochtend. Ik werd gebeld,’ zei hij. ‘Mateo’s vriend werd onderweg naar zijn werk aangereden door een auto.’

‘Is hij oké?’

‘Op een paar schrammen en een gekneusde pols na wel.’

‘Gelukkig.’

‘Ja,’ zei hij. ‘Mijn laatste klus was zo goed als afgerond, dus ik werd voor deze klus gevraagd.’

‘Wat ik niet snap, is dat het papier er oud uitziet. Met verwaagde inkt en al.’ Ik bekeek de akte die ik in mijn handen had zorgvuldig. ‘Ik vraag me af of we het op de een of andere manier zouden kunnen controleren.’

Hij lachte spottend. ‘Je denkt toch niet serieus dat het echt is?’

‘Ik heb echt geen idee,’ zei ik. ‘Wat ik wel weet, is dat als jij de akte daar niet neer hebt gelegd om me een loer te draaien – en ik denk dat ik je geloof als je zegt dat je dat niet gedaan hebt – ik geen rationele verklaring kan bedenken voor hoe het daar is gekomen.’

Hij fronste en bleef stug het plafond onderzoeken. Zelfs hij kon niet ontkennen dat het hoogst onwaarschijnlijk was dat ik de akte in de muur geplaatst had. Toch?

‘Begint jouw tweede naam met een A?’

‘Alexander. Ja.’

‘Dus de details kloppen in ieder geval. Er staat niets over de financiële afhandeling. Geen uitspraak over onroerend goed. Het huwelijk is ontbonden. De indiener en de verweerder zijn gescheiden. Maar verder geen informatie waar we iets mee kunnen.’ Ik koos mijn woorden zorgvuldig. ‘Mijn tante was nogal excentriek. Brandde altijd kaarsen en kocht kristallen.’

Hij keek me over zijn schouder vragend aan.

‘Ze praatte soms zelfs tegen het huis,’ zei ik uiteindelijk. ‘Alsof het een echte, levende entiteit was. En ja, misschien was ze wat eenzaam en extravagant. Zeg alsjeblieft niets gemeens of denigrerends over haar.’

‘Ik was niet van plan iets over jouw tante te zeggen.’

‘Dank je wel.’

Hij knipperde niet eens. ‘Maar het is niet iets bovennatuurlijks, Susie. Geen spook of geest of iets van wat je suggereert.’

‘Oké. Prima. Ik wilde het in ieder geval gedeeld hebben,’ zei ik. ‘Iets gevonden?’

‘Nee.’

‘Oké, en nu?’

Zonder zijn blik af te wenden liep hij naar me toe en hij staarde in mijn ogen alsof hij zo mijn ziel kon lezen.

‘Susie.’

‘Lars.’

‘Ik wil je geloven als je zegt dat je er niets mee te maken hebt. Je kwam altijd integer en eerlijk op me over,’ zei hij. ‘Soms iets te eerlijk.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ik, lichtelijk geïrriteerd – al moet ik zeggen dat ik me ontzettend inhield.

‘De dingen die je eruit floept, zijn soms... onnodig.’

‘Laten we afspreken dat we het niet over alles eens hoeven te zijn,’ zei ik.

Hij schudde zijn hoofd.

‘Maar ik wil wel even benadrukken dat ik niet onnodig lomp ben. Is het je weleens opgevallen dat mensen die zeggen dat ze gewoon eerlijk zijn dit meestal ook zijn?’

Zijn neusvleugels stonden gespannen door een diepe ademhaling. Joost mag weten waarom ik dat aantrekkelijk vond. Er was vast iets mis met me. Mijn vibrator was blijkbaar niet meer voldoende. Misschien was het tijd om weer te gaan daten en mannen te ontmoeten. Eerlijk gezegd zou het ook heerlijk zijn als ik nooit meer zou hoeven daten.

‘Ik vraag het je nog één keer,’ zei hij op een langzame en vriendelijke toon, ‘heb jij dit papier in de muur gestopt?’

‘Nee, ik zweer het.’

‘Fuck,’ mompelde hij.

‘Fuck,’ zei ik instemmend.

Hij zuchtte. ‘Iemand neemt ons in de maling.’

2

‘Als ik me niet vergis, zei jij net nog dat het niet mogelijk is dat iemand de akte in de muur gestopt heeft,’ zei ik verbaasd.

‘Ik moet vast iets over het hoofd hebben gezien.’

‘Wat dan?’

‘Ik weet het niet,’ zei hij zwaar geïrriteerd.

‘Even denken hoor.’ Ik ademde diep in en langzaam uit. ‘Zullen we de andere platen van de muur halen? Misschien ligt er nog meer.’

Hij staarde kort in de leegte en knikte toen instemmend. ‘Goed idee.’

Het was allemaal heel vreemd. Ik kon niemand bedenken die de akte in de muur gestopt zou kunnen hebben om me in de maling te nemen. En dan komt daar ook nog eens bij dat ik jaren geleden al heel bewust de keuze had gemaakt om niet te gaan trouwen. Mijn ouders gingen uit elkaar toen ik vijf was. Tien jaar daarvoor hadden ze hun kinderwens losgelaten en toen raakten ze zomaar ineens zwanger van mijn broer. En vervolgens besloten ze het probleem groter te maken door mij erbij te nemen. Ik heb ooit gelezen dat de kans dat het huwelijk van kinderen van gescheiden ouders ook strandt zeventig procent is. Ik droomde absoluut van de Ware Liefde, maar niet van een witte bruidsjurk. En ik had het ook niet nodig, want als liefde en voor elkaar gaan al niet aanwezig waren in de relatie, dan had in de echt verbonden worden ook weinig zin.

Lars had in een paar seconden het tweede deel van de gipsplaten in de slaapkamer verwijderd.

Er lag niets. Behalve stof en spinnenwebben. Maar in het derde deel...

‘Er zit hier onderaan een gat,’ zei Lars terwijl hij de gipsplaat inspecteerde. Het gat was ongeveer net zo groot als zijn hand en zat goed verscholen achter een perfect geplaatst stukje behang.

‘Zie je hoe het tapijt hier iets donkerder is?’ vroeg ik, wijzend naar het tapijt. ‘Hier stond een ladekast. Niemand zou dus geweten kunnen hebben dat daar een gat verscholen zat.’

Hij brak nog een stuk van de gipsplaat af en de skeletbouw van het huis kwam tevoorschijn.

‘Bingo,’ mompelde Lars.

‘Wat is het?’

Hij ging met zijn hand over de voorkant van een tijdschrift. ‘Porno.’

En zowaar stond daar op de cover een blonde hippie in een doorschijnend bloemenjurkje haar voeten te bestuderen. Puur natuur. Ze zag er prachtig uit.

‘*Playboy*. April 1972.’ Ik bekeek het blad. ‘Oh god, het is vast van mijn vader geweest!’

Hij glimlachte ook. ‘Die kans is groot.’

‘Gadver!’

‘De bladzijden zitten in ieder geval niet aan elkaar vastgeplakt.’

‘Niet grappig,’ zei ik terwijl ik het blad op de grond gooide. ‘Alleen bleekwater krijgt mijn handen nog schoon.’

Hij draaide zich weer naar de muur. ‘De gipsplaten zijn goed bevestigd aan de tengels. Er is weinig tot geen ruimte om iets tussen te schuiven.’

‘De tengels vormen het geraamte van het huis?’

‘Klopt.’

‘Zelfs als je je hand in het gat zou kunnen krijgen, zie ik niet hoe je een stuk papier voorbij deze plaat zou kunnen schuiven, laat staan bij de gipsplaat waar we het gevonden hebben.’

‘Nee.’ Hij krabde aan zijn baardje. Eigenlijk was het meer een stoppelbaardje. Of misschien had hij zich gewoon een dag niet geschoren. ‘Ik weet het ook niet meer. Kun jij nog iets bedenken?’

Ik haalde mijn schouders op en haalde de akte uit de zak van mijn zwarte katoenen jurk. Want een wereld waarin jurken zonder zakken bestaan, daar wil ik niet in leven. ‘Ik heb ook geen idee.’

‘Zal ik dan maar gewoon weer aan de slag gaan?’

‘Dus je blijft?’

Hij haalde zijn schouders op. Om vervolgens zijn inmiddels koude koffie op te pakken en de helft op te drinken.

Ik glimlachte. ‘Oké. Ik laat je lekker je gang gaan.’

Terwijl hij in de slaapkamer aan het zagen en boren was, ging ik verder met mijn eigen werk. Ik begon met het beantwoorden van comments op de posts van vandaag en kalmeerde een boze klant met een cadeaukaart van twintig euro. Daarna ging ik verder met de voorbereiding van aankomende campagnes. Het glamourleven van een socialmediamanager. Ik kon grotendeels vanuit huis werken, maar ik moest vriendelijk, grappig en creatief zijn, problemen oplossen en altijd beschikbaar zijn. Mijn grootste klanten waren werkzaam in de biologische en duurzame kledingindustrie, koffietrucks en een onlinewinkel voor menstruatieproducten. Ik hield van mijn werk.

Tegen de tijd dat ik ging lunchen, waren we uren verder en was ik er klaar voor het mysterie van de akte op te lossen. Ik had ook ontzettende trek. ‘Honger?’

Lars keek op. ‘Enorm.’

Het had echt iets om een man op zijn knieën te zien. Jammer dat het in dit geval voor het klussen was. Maar ik dwaal af... ‘Barbecue?’

‘Ja, lekker.’

Voor we het wisten, zaten we op de veranda voor het huis te eten. Het was een heerlijke zomerdag. Blauwe lucht, fluitende vogels enzovoort. Omdat het zo helder was, konden we de Rainierberg zien, wat altijd fijn was. Seattle staat erom bekend

dat het hier zoveel regent, maar we hebben hier vaak genoeg lekker weer. Die combinatie maakte dat het gras en de bomen zo mooi groen waren. Mooiere tinten groen dan ik ooit ergens gezien heb. Het perceel waar het huis op stond, was net een postzegel, maar er was toch genoeg ruimte voor een kleine voor- en achtertuin. Ik heb in mijn leven heel wat kamerplanten vermoord. Misschien was dit het moment waarop ik groene vingers zou ontwikkelen.

‘Ik heb nog wat vragen,’ zei Lars, zijn vork met daarop koolsla in zijn hand. ‘Heb je bezoek gehad sinds je hier bent komen wonen?’

‘Hadden we niet al vastgesteld dat niemand de akte achter de gipsplaat had kunnen stoppen zonder de gipsplaat te verwijderen?’

‘Speel even mee.’

‘Oké.’ Ik nam een slok water. ‘Het is niet alsof ik veel mensen over de vloer heb gehad. Het huis is verre van af. Mijn vriendin Cleo is een paar keer langs geweest.’

Hij staarde naar de weg. ‘Ken ik haar?’

‘Nee, ik denk niet dat jullie elkaar ontmoet hebben. En zoiets verstoppen is niet iets voor haar. Ze weet niet eens wie je bent.’

‘Au.’

‘Je was de beste vriend. Niet het vriendje.’

‘Praten vrouwen dan alleen maar over relaties?’

Ik trok vol walging mijn neus op.

‘Wat?’ vroeg hij.

‘Dat was zo’n belachelijke vraag, ik weet eerlijk gezegd niet hoe ik daarop moet antwoorden.’

Hij keek me nors aan.

‘Lars, vrouwen praten over van alles en nog wat. Jij bent toevallig niet een van de dingen waar ik het over gehad heb.’

‘Duidelijk,’ zei hij. ‘Wie nog meer?’

‘Alleen mijn familie.’

‘Kennen ze mij?’

‘Het kan zijn dat ik je tussen neus en lippen door genoemd

heb,' zei ik. 'Maar niet op zo'n manier dat het iemand zou verleiden zo'n grap uit te halen.'

'Is er iemand in je leven die dat wel zou doen?'

'Mijn oom heeft ooit eens een nep hondendrol in mijn schoen gedaan. Toen was ik twaalf.' Ik veegde mijn mond af aan mijn servetje. 'En dat was het wel zo'n beetje.'

'En de burenen?'

'Wat is daarmee?'

'Ken je hen?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Tante Susan kende ze, maar...'

We aten een tijdje in stilte. Vervolgens hield hij zijn half opgegeten bord met brisket, koolsla en maisbrood op. 'Ruilen?'

Ik gaf hem mijn pulled pork, macaroni en boerenkool. Ik weet niet eens hoe het ooit begonnen was, maar halverwege van bord ruilen was iets wat Lars en ik deden als we met z'n allen uit eten gingen. Tijdens double dates bijvoorbeeld. We hadden een soortgelijke smaak en op deze manier konden we meer van het menu proeven. Want zeg nou zelf, wie wil er nu niet twee toetjes?

Ik tikte met mijn vork tegen mijn lippen en dacht na. 'Dus voor de duidelijkheid: niemand wist tot vanochtend acht uur dat je vandaag hiernaartoe zou komen?'

'Correct,' zei hij.

'Dit is zo vreemd. Het lijkt wel een scène uit een film.'

Hij nam een hap van het maisbrood en knikte. Toen hij zijn mond leeg had, zei hij: 'Dit is niet de eerste keer dat we tijdens een klus iets in een muur vinden. Kranten ter isolatie, gereedschap dat tijdens de bouw gevallen of kwijtgeraakt moet zijn, zelfs oude drank van tijdens de Drooglegging.'

'Wauw.'

'Ik heb gehoord dat er tijdens een klus zelfs geld en een geweer gevonden zijn.'

'Hadden wij maar geld gevonden.'

'Stel dat we tien mille gevonden zouden hebben, wat zou je er dan mee gedaan hebben?' vroeg hij.

‘Iets frivools. Zoals naar Parijs gaan of een paar Prada-pumps kopen,’ zei ik met een glimlach. ‘En jij?’

‘Niets. Jouw huis, jouw muren, jouw pornocollectie. Het geld is helemaal van jou.’

‘En als we het toch zouden delen?’

‘In dat geval zou ik het in mijn start-up stoppen.’

‘Wat verstandig en volwassen van je.’

‘Dat klinkt bijna als een belediging,’ zei hij. ‘We zijn inmiddels oud genoeg, dus we zouden onze zaken op orde moeten hebben.’

‘Ik heb een huis.’

‘Maar niet omdat je ervoor gespaard en gewerkt hebt.’

‘Au.’ Ik sperde mijn ogen open. ‘Ik werk al jaren keihard aan mijn bedrijf. Het is maar dat je het weet.’

‘Ik heb zo te horen een gevoelige snaar geraakt.’

‘Oh, je meent het?’

Hij hield zijn hoofd schuin zonder iets te zeggen.

‘Je doet nu net alsof ik een gat in mijn hand heb,’ zei ik.

‘Ik bedoelde het niet...’

‘Jawel. Je bedoelde het wel zo. En ja: ik geniet van mooie, luxe dingen, maar ik werk er keihard voor. Ik investeer in mijn bedrijf, sta niet rood en heb de lening voor mijn auto helemaal afbetaald.’

‘Oké,’ zei hij.

‘Mannen zoals jij maken me gek. Jullie zetten jezelf neer als aardig en vriendelijk. Zo relaxed en makkelijk in de omgang, maar vervolgens oordelen jullie keihard over anderen. En meestal vooral over vrouwen.’

Eventjes staarde hij me alleen maar aan, gevolgd door een zucht. ‘Het spijt me.’

‘Meen je dat?’

‘Ja,’ zei hij. ‘Je hebt gelijk. Ik ging te ver.’

‘Ik ben blij dat je het zelf ook inziet.’

‘Jij en ik hebben de slechte gewoonte elkaar tegen de haren in te strijken. Altijd al.’

‘Blijkbaar.’

Hij haalde geïrriteerd een hand door zijn blonde lokken en veegde ze uit zijn gezicht. Hij had een mooi gezicht. Hoge jukbeenderen en een scherpe kaaklijn. Alleen jammer dat hij soms zo'n lul kon zijn. De Ex had ook de neiging de dingen zwart-wit te benaderen. Alsof de wereld enkel uit absolute waarheden bestond. Kortzichtige mensen jagen me de stuipen op het lijf: stel je voor dat je door het leven gaat in de veronderstelling dat je alles weet en dat je nooit ongelijk hebt. Hoe leer je dan in vredesnaam ooit iets nieuws?

'Er bestaat in ieder geval geen twijfel over waarom we gescheiden zijn.'

Weer ging er een wenkbrauw omhoog. 'Het is niet echt, Susie.'

'Ik weet het. Ik denk...' Ik keek naar een vlinder die bij de treden van de veranda rond de lavendelplant fladderde. 'Er is geen enkele aantrekkingskracht tussen ons.'

Hij dacht even na en zei: 'Dat zou ik niet zeggen.'

'Niet?'

'Nee.' En dat kwam er heel overtuigend uit.

Mijn wenkbrauwen konden bijna niet hoger van verbazing 'Oké.'

'Niet dat het iets uitmaakt,' zei hij. 'Je had een relatie met een vriend van mij, dus het is onmogelijk.'

'Ah, de bro-code.'

'Inderdaad.'

'Jullie mannen zijn zo principieel. Ik vind dat geweldig aan jullie,' zei ik droog.

Even keek hij weer lichtelijk geamuseerd. 'Susie, stel dat we in een ander leven daadwerkelijk samen zouden zijn geweest, dan zouden we elkaar echt het bloed onder de nagels vandaan gehaald hebben. Denk je niet?'

'Die kans is groot.'

Nu glimlachte hij breeduit. Hij had een mooie glimlach. Verdorie. Misschien was er toch iets. We zouden er alleen nooit iets mee kunnen doen. Zoveel was nu wel duidelijk.